

Arrest

nr. 178 437 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 november 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlag 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. Annelies BOTTELIER, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 9 januari 2015 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen, dient op 12 januari 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Inzake de ingediende asielaanvraag neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 september 2015 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 10 oktober 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Deze beslissing wordt verzoeker ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 12 oktober 2015.

1.4. Verzoekers asielaanvraag wordt negatief afgesloten bij arrest nr. 159 930 van 14 januari 2016 van de Raad.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 maart 2016 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.6. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Roeselare weigert op 4 augustus 2016 het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en de Belgische A. M. te voltrekken, omdat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de beide partijen kennelijk enkel is gericht op het verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Tegen deze beslissing is thans een beroep hangende bij de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 november 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [Y.]

voornaam: [H.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 14/10/2015, 21/03/2016).

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft een dossier voorgenomen huwelijk ingediend bij de stad Roeselare samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (Mevr. [M.]). Op 04/08/2016 weigerde de burgerlijke stand van Roeselare het huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brugge (14/07/2016). Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. [M.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Mevr. [M.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank, die op 04/11/2016 zou zijn ingediend, ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit het advies van het parket van Brugge en uit het beroep dat op 04/11/2016 zou zijn ingediend bij de familierechtbank blijkt ook dat betrokkene woonachtig is bij Mevr. [M.] en haar drie kinderen (die niet van hem zijn). Het feit dat betrokkene woonachtig is bij haar drie kinderen maakt niet dat de kinderen van zijn vriendin afhangen van hem. Betrokkene vermeldt dit ook niet bij de politie van Roeselare op het moment van zijn arrestatie en daarnaast heeft dit ook niet automatisch recht op een verblijf. Daarnaast kan betrokkene ook nog via de moderne communicatiemiddelen contact blijven houden met Mevr. [M.] en haar kinderen en maakt betrokkene ook niet aannemelijk dat het familiaal leven enkel in België kan doorgaan.

Betrokkene zou geen familie in België hebben. Zijn ouders zouden nog in Turkije wonen. Van een schending van art. 8 EVRM kan bijgevolg geen sprake zijn, integendeel, door een terugkeer naar Turkije zou betrokkene opnieuw met zijn familie herenigd kunnen worden. Zijn recht op gezins- of privéleven is dus zeker niet geschonden bij een eventuele verwijdering, integendeel.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 12/01/2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 29/09/2015. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 10/10/2015) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 14/01/2016. Betrokkene kreeg uitstel tot verlaten van het grondgebied tot en met 08/02/2016.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft een dossier voorgenomen huwelijk ingediend bij de stad Roeselare samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (Mevr. [M.]). Op 04/08/2016 weigerde de burgerlijke stand van Roeselare het huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brugge (14/07/2016). Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk

vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van een huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. [M.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als Mevr. [M.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank, die op 04/11/2016 zou zijn ingediend, ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Uit het advies van het parket van Brugge en uit het beroep dat op 04/11/2016 zou zijn ingediend bij de familierechtbank blijkt ook dat betrokkene woonachtig is bij Mevr. [M.] en haar drie kinderen (die niet van hem zijn). Het feit dat betrokkene woonachtig is bij haar drie kinderen maakt niet dat de kinderen van zijn vriendin afhangen van hem. Betrokkene vermeldt dit ook niet bij de politie van Roeselare op het moment van zijn arrestatie en daarnaast heeft dit ook niet automatisch recht op een verblijf. Daarnaast kan betrokkene ook nog via de moderne communicatiemiddelen contact blijven houden met Mevr. [M.] en haar kinderen en maakt betrokkene ook niet aannemelijk dat het familiaal leven enkel in België kan doorgaan.

Betrokkene werd door de stad Roeselare op 04/10/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene zou geen familie in België hebben. Zijn ouders zouden nog in Turkije wonen. Van een schending van art. 8 EVRM kan bijgevolg geen sprake zijn, integendeel, door een terugkeer naar Turkije zou betrokkene opnieuw met zijn familie herenigd kunnen worden. Zijn recht op gezins- of privéleven is dus zeker niet geschonden bij een eventuele verwijdering, integendeel.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

[...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middele*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert

volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Terwijl verzoeker een werkelijk gezinsleven heeft in België.

De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Roeselare heeft volkomen ten onrechte een weigeringsbeslissing inzake huwelijk heeft genomen, reden waarom beroep werd aangetekend bij de Familierechtbank.

Verwerende partij hield geen rekening met de procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, Afdeling Kortrijk, Familierechtbank, 19de kamer, waar de pleitdatum is vastgelegd op 12.12.16 (stuk 2), hetzij op een zeer nabije datum (!).

Het is voor verzoeker onmogelijk om een gezinsleven te hebben in zijn land van herkomst, hetgeen door verwerende partij niet afdoende onderzocht.

[...]

De bestreden beslissing dient te worden getoetst aan artikel 8 van het EVRM, die de eerbiediging van het gezins- en familieleven waarborgt.

Dit artikel bepaalt :

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door art. 8 EVRM worden gevrijwaard, zo ook voor situaties van een eerste toegang tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungezi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par.~68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat inzake het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde en het voeren van een migratiebeleid anderzijds.

In het kader van deze "fair balance" dient rekening te worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven werkelijk wordt verbroken en de omstandigheden die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen dienen te worden afgewogen tegen elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, par. 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frarrkrijk, par.68).

Vooraleer de toetsing aan artikel 8 EVRM kan worden doorgevoerd, dient het bestaan van een gezinsleven in België te worden geverifieerd evenals de mogelijkheid een gezinsleven elders te hebben. Eerstens toont verzoeker aan dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven in België.

Immers heeft verzoeker sinds bijna twee jaar een vaste relatie met zijn Belgische partner Mevrouw [A. M.] die een leeftijdsgenote is, met wie hij sarnenwoont sinds ruim 15 maanden (stuk 4).

De relatie is ontstaan in de periode toen verzoeker nog in het bezit was van een voorlopige verblijfskaart (attest van immatriculatie) n.a.v. de asielpcedure.

Verzoeker vormt een hecht gezin met zijn partner en haar kinderen, zoals blijkt uit verschillende getuigenverklaringen en foto's, tevens voorgelegd in het kader van de procedure voor Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, Afdeling Kortrijk, Familierechtbank, 19de kamer.

De getuigenis van Mevr. [V.] vermeldt (stuk 5);

"...Ik ken [A.] ondertussen meer of 13 jaar. ..Toen [A.] [H.] beter leerde kennen heeft ze [H.] ook voorgesteld aan haar familie en vrienden en de familie en vriendenkring aanvaardde [H.] direct want we zagen direct dat die 2 voor elkaar gemaakt zijn, hij zorgt super voor haar en de kinderen. En dit maakt ons zo blij om [A.] eindelijk eens super gelukkig te zien, en te zien hoe [H.] omgaat met hen, zoals met de kids hij speelt en verzorgt de kids zoals het zijn kids zijn ... zijn echt een tof koppel zij vertellen echt alles aan elkaar en staan ook beide altijd klaar voor de kinderen ..."

De getuigenis van Mevr [P.] vermeldt (stuk 6);

"...en nu is het een mooi gezin al snel waren [A. M.] en [H. Y.] dagelijks samen en dus besloten ze om samen te gaan wonen en de kinderen waren daar heel blij mee, de kinderen houden van [H. Y.] en dat kan je zien [H. Y.] doet alles voor de kinderen ...De kinderen zijn zeer gelukkig met [H. Y.], ze stralen!"

Buurvrouw Mevr. [D.] getuigt (stuk 7):

"...[H.] is altijd bezig met de kindjes, samen spelen, taart bakken zoals deze week en een stukje brengen. Het is tof om ze samen te zien, ook al is hij hun papa niet, toch luisteren ze goed naar hem, je ziet dat de kinderen enorm gehecht zijn hem! Het is een prachtig samengesteld gezin. [A.] ziet er echt gelukkig uit samen met [H.] en de kindjes!"

Verschillende foto's werden genomen ter gelegenheid van belangrijke gebeurtenissen zoals het huwelijksfeest van vrienden, communie enz.

Tijdens het onaangekondigd huisbezoek van de politie werd overigens duidelijk vastgesteld dat verzoeker en zijn partner samenwonen.

Het is volkomen ten onrechte dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Roeselare de huwelijksvoltrekking heeft geweigerd; alle aangehaalde elementen dewelke zouden wijzen op een schijnhuwelijk werden nauwgezet bij conclusie van zijn raadsman weerlegd (stuk 3).

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker zijn gezinsleven heeft in België en dat hij als een vader zorgt voor de drie kinderen van zijn partner. De kinderen werden door hun wettelijke vader in de steek gelaten na zijn verhuis naar Cuba.

Door de onverwachte arrestatie van verzoeker op 21.11.16 in de woonst van verzoeker en zijn partner, in het bijzijn van de drie kinderen, werd verzoeker weggerukt uit het gezin.

De arrestatie en de afwezigheid van verzoeker laat op de kinderen van zijn partner een diepe indruk na. [B.] (8 jaar) werd door de juf doorverwezen naar de psycholoog (stuk 9).

Tweedens is het onmogelijk voor verzoeker om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst Turkije.

Verzoekers gezin betreft zijn partner Mevrouw [M.] en haar drie kinderen, en niet zijn ouders zoals verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing. De ouders van verzoeker zijn familie doch maken geen deel uit van zijn (kern-)gezin.

Verzoekers partner en haar drie kinderen kunnen onmogelijk naar TURKIJE reizen en wonen om er aldaar een gezinsleven uit te bouwen met verzoeker, zoals verwerende partij suggereert.

De kinderen van Mevrouw [M.], die 4, 6 en 8 jaar oud zijn, zijn allen schoolgaand in België en volgen buitengewoon onderwijs (stuk 8).

Verwerende partij hield helemaal geen rekening met de jonge leeftijd van de kinderen en de specifieke scholing die zij volgen. Een verhuis voor verzoekers partner met de kinderen naar TURKIJE is gewoonweg onmogelijk.

Wanneer gelet op artikel 8 EVRM de belangenafweging wordt gemaakt tussen het familieleven van verzoeker enerzijds en de immigratiecontrole anderzijds, is het duidelijk dat het "fair balance" principe niet werd nageleefd door verwerende partij.

Het bestaan van een gezinssituatie in België, met de hechte band van verzoeker met zijn partner en de kinderen, de onmogelijkheid om elders een gezinsleven verder te zetten én het vooruitzicht dat op een zeer nabij tijdstip, nl. op 12.12.16, de zaak m.b.t. het huwelijk zal worden behandeld leidt ertoe dat de bestreden beslissing genomen op 21.11.16 een ongeoorloofde inmenging uitmaakt op het recht gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Zoals blijkt uit het bovenstaande werden temeer niet alle relevante feiten in de belangenafweging van verwerende partij betrokken.

Zo maakt de verwerende partij geen gewag van de pleitdatum 12.12.16, die haar ongetwijfeld werd medegedeeld door het Parket die optreedt als adviesverlenende instantie in deze zaak.

Een manifeste schending van artikel 8 EVRM is aangetoond.

[...]

Artikel 12 EVRM waarborgt het recht om in het huwelijk te treden.

Overeenkomstig art. 75 B.W. dienen beide partijen voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te verschijnen. Een huwelijk bij volmacht is niet toegelaten.

De bestreden beslissing schendt art. 12 EVRM gezien op zeer nabije datum een beslissing zal tussenkomen van de Familierechtbank omtrent de huwelijksvoltrekking en de bestreden beslissing het huwelijk in de weg zal staan nu verzoeker zich in het buitenland zal bevinden ten gevolge van deze bestreden beslissing.

[...]

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de Minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Gelet op de losrukking van verzoeker uit het gezin van zijn partner met drie minderjarige kinderen, die zeer gehecht zijn aan verzoeker (zie hoger) en met wie de kinderen reeds ruim 15 maanden samenwonen, hoeft het geen betoog dat de kinderen ernstig lijden onder de bestreden beslissing die geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind noch met het gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker is als een echte vader voor de kinderen (zie ook stukken nrs. 5-7), die door hun wettelijke vader in de steek werden gelaten na zijn verhuis naar Cuba geruime tijd geleden.

De bestreden beslissing schendt derhalve art. 74/13 van de vreemdelingenwet.

[...]

Door drie weken voor de datum waarop verzoekers zaak voor de Familierechtbank zal worden behandeld de bestreden beslissing te nemen, heeft verwerende partij temeer het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het is immers aangewezen dat verzoeker in persoon ter zitting van de Familierechtbank kan verschijnen samen met zijn partner. Verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat het gebruikelijk is dat op de zitting die zal plaatsvinden in raadkamer de betrokkenen in persoon voor de rechtbank verschijnen.

[...]

Gelet op het bovenstaande is het duidelijk dat de bestreden beslissing onvoldoende steun vindt in de vermelde motieven.

In het licht van de vermelde motieven komt de beslissing geenszins als redelijk voor. De motivering is niet afdoende zodat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Dat het middel ernstig is."

3.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*”

Verzoeker betoogt dat hij een werkelijk gezinsleven heeft in België met de Belgische A. M. en haar drie kinderen. Hij stelt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Roeselare ten onrechte heeft geweigerd het voorgenomen huwelijk met voormelde Belgische vrouw te voltrekken en rekening diende te worden gehouden met de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk in het kader waarvan een pleitdatum is vastgelegd op 12 december 2016. Hij stelt dat het onmogelijk is een gezinsleven te hebben in zijn herkomstland en dit niet afdoende werd onderzocht door verweerder.

De Raad stelt vast dat op lezing van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wel degelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de voorgehouden gezinsleven tussen verzoeker en de Belgische A. M. en haar drie kinderen uit vorige relaties. Er wordt ook rekening gehouden met het gegeven dat er sprake is van een samenwoning. Verweerder stelt evenwel vast dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Roeselare op 4 augustus 2016 weigerde het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brugge, omdat werd vastgesteld dat het huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder benadrukt dat aldus een contra-indicatie voorligt van het bestaan van een werkelijk gezinsleven en aldus niet blijkt dat een terugkeer naar het herkomstland van verzoeker een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst er in dit verband ook op dat een intentie om te huwen geen automatisch recht op verblijf geeft en daarenboven ook niet is aangetoond dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België kan plaatsvinden en het niet mogelijk is dit te ontwikkelen in het land van herkomst. Hij benadrukt verder dat zowel verzoeker als mevrouw A. M. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfsituatie. Verweerder, die vaststelt dat de kinderen niet van verzoeker zijn, wijst erop dat de kinderen van mevrouw A. M. niet afhangen van verzoeker en dat verzoeker via de moderne communicatiemiddelen contact kan blijven houden met zowel mevrouw A. M. als haar kinderen. Ook motiveert hij dat de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg die werd ingediend tegen de weigering tot voltrekking van het voorgenomen huwelijk niet ressorteert onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning is vereist en dat indien verzoeker alsnog mag huwen hij bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland met het oog hierop een visumaanvraag kan indienen.

De Raad wijst er op dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat binnen de werkingsfeer van artikel 8 EVRM valt (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. In casu weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Roeselare de huwelijksvoltrekking tussen verzoeker en de Belgische A. M., na een negatief advies van het parket, omdat het huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht verbonden met de staat van gehuwde. Verweerder verwijst in zijn motivering naar deze beslissing. In zoverre verzoeker betoogt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking onterecht heeft genomen, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zich hierover uit te spreken. Er blijkt geenszins dat verweerder in de thans bestreden beslissing niet vermocht te verwijzen naar de voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verweerder kon op basis hiervan prima facie in redelijkheid oordelen dat er een contra-indicatie voorligt van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, derwijze dat een schending van deze bepaling bij een terugkeer naar het land van herkomst niet blijkt en dit te meer waar verweerder duidelijk aangaf dat indien verzoeker alsnog in België mag huwen hij hiertoe een visumaanvraag kan indienen.

De vaststelling dringt zich bovendien op dat verweerder bijkomend heeft geduid dat verzoeker via de moderne communicatiemiddelen de contacten met mevrouw A. M. en haar kinderen kan onderhouden en ook geenszins blijkt dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en het niet mogelijk zou zijn dit gezinsleven te ontwikkelen in verzoekers land van herkomst. In dit verband wordt ook benadrukt dat zowel verzoeker als de Belgische partner dienden te weten dat het ingeroepen gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker, door te stellen dat de relatie met zijn partner is ontstaan toen hij een tijdelijke verblijfstitel had in het kader van

een ingediende asielaanvraag, het gegeven niet weerlegt dat zijn verblijfssituatie in België steeds precair was derwijze dat noch hij noch zijn partner enige rechtmatige verwachting konden koesteren dat zij een gezinsleven konden uitbouwen in België. Verzoeker betoogt vervolgens dat de partner en haar kinderen in de onmogelijkheid zijn om hem te volgen naar zijn herkomstland, waarbij hij wijst op de jonge leeftijd van de kinderen en het gegeven dat zij buitengewoon onderwijs volgen. De Raad merkt evenwel op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM een belangrijke vraag is of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (zie o.m. EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144-143) en waarbij aldus wordt aangegeven dat het gegeven dat, zoals in casu, de kinderen nog relatief jong zijn net maakt dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Prima facie wordt, door te wijzen op de jonge leeftijd van de kinderen, de voorgehouden onmogelijkheid om verzoeker te volgen naar diens herkomstland bijgevolg niet concreet aannemelijk gemaakt. Verder wijst verzoeker op de specifieke scholing die de kinderen behoeven, met name zouden zij buitengewoon onderwijs volgen, doch er ligt niet de minste aanwijzing voor dat een onderwijs aangepast aan de kinderen van mevrouw A. M. dan niet voorhanden is in Turkije. Verzoeker maakt aldus andermaal de voorgehouden onmogelijkheid voor mevrouw A. M. en haar kinderen om te verhuizen naar Turkije of concrete, noemenswaardige hinderpalen in dit verband nog niet aannemelijk.

In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder de belangen van de kinderen van zijn partner niet in rekening heeft gebracht, stelt de Raad vervolgens vast dat zulks prima facie evenmin kan worden bijgetreden. Verweerder hield er rekening mee dat verzoeker samenwoonde met mevrouw A. M. en haar kinderen. Hij stelde evenwel vast dat de hiertoe bevoegde overheid van mening was dat met het huwelijk geen duurzame partnerrelatie wordt beoogd doch een verblijfsrechtelijk voordeel. Hij benadrukte verder dat de kinderen niet verzoeker als vader hebben en stelde vast dat niet blijkt dat de kinderen op zich afhankelijk van verzoeker. Hij wees er vervolgens op dat verzoeker via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zowel mevrouw A. M. als haar kinderen. Ook zag hij geen concrete redenen waarom A. M. en haar kinderen verzoeker indien gewenst niet zouden kunnen vergezellen naar zijn herkomstland. Aldus lijkt te kunnen worden aangenomen dat de belangen van de kinderen wel degelijk ook in rekening zijn gebracht en in de afweging zijn betrokken. De Raad benadrukt ook dat zowel het EHRM in zijn arrest Jeunesse van 3 oktober 2014 als het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 30/2013 van 7 maart 2013 weliswaar benadrukken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, maar dat het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. De Raad stelt vast dat in casu prima facie niet kan worden vastgesteld dat het bestuur geen evenwichtige, redelijke beoordeling heeft gemaakt van de in het geding zijnde belangen, daarbij in het bijzonder rekening houdende met de belangen van de betrokken kinderen van mevrouw A. M. De door verzoeker bij het verzoekschrift voor het eerst aangebrachte getuigenissen en foto's die moeten aantonen dat er een band bestaat tussen verzoeker en deze kinderen en hij mede zorgt voor deze kinderen, doen hieraan nog geen afbreuk en leiden niet tot een andere beoordeling. Specifiek inzake het thans voorgelegde stuk 9 waaruit volgens verzoeker blijkt dat het oudste kind door de juf werd doorverwezen naar een psycholoog, merkt de Raad nog op dat deze weergave niet geheel strookt met wat in dit stuk kan worden gelezen. In dit stuk brengt mevrouw A. M. de juf van haar oudste kind zo in kennis van het gegeven dat verzoeker is opgesloten in een gesloten instelling om haar te verwittigen dat het kind het mogelijk "*wat moeilijk heeft*", waarop de juf antwoordt dat ze dit heeft doorgegeven aan "*juf Bieke (psycholoog)*". Aldus blijken nog geen psychologische problemen in hoofde van het kind die professionele hulp noodzaakten.

Verzoeker voert nog aan dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het feit dat er in de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van huwelijksvoltrekking reeds op 12 december 2016 een pleitdatum is. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verweerder van dit gegeven kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing. Daarenboven blijkt uit de motivering van deze beslissing op duidelijke wijze waarom verweerder deze hangende procedure niet beschouwt als een gegeven dat zich verzet tegen het nemen van de thans bestreden beslissing, waarbij hij benadrukt dat deze procedure niet ressorteert onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning is vereist en waarbij hij duidelijk aangeeft dat het verzoeker, in de situatie dat hij alsnog de toelating krijgt om te huwen in België, vrij staat hiertoe een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Aldus blijkt prima facie dat afdoende rekening werd gehouden met deze hangende procedure en blijkt op zich niet dat de concrete pleitdatum nog een concrete relevantie heeft. Verzoeker maakt, door louter aan te geven dat het gebruikelijk zou zijn dat de betrokkenen in persoon voor de

rechter verschijnen, niet aannemelijk dat zijn aanwezigheid is vereist op de terechtzitting en dat zijn belangen niet naar behoren kunnen worden verdedigd door zijn advocaat. De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoeker prima facie niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Verzoeker toont met zijn betoog prima facie geenszins aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar hij de uitkomst van zijn beroepsprocedure tegen de weigering van huwelijksvoltrekking niet in België vermag af te wachten.

In het licht van de voorliggende feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven dan wel dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in, of niet eerbiediging van, zijn privé- of gezinsleven zou uitmaken of dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107), en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM prima facie niet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat enig specifiek gegeven hierbij ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Nu verder overduidelijk rekening werd gehouden met het voorgehouden gezinsleven in België en reeds werd vastgesteld dat ook de belangen van de kinderen in de beoordeling zijn betrokken, blijkt prima facie evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van voorgaande bespreking van het middel blijkt prima facie ook niet dat verweerder is uitgaan van een incorrecte feitenvinding, enig concreet element ten onrechte niet in rekening heeft gebracht, zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen, derwijze dat een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel ook niet wordt aangetoond.

Artikel 12 van het EVRM omvat ten slotte het recht te huwen en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing op zich verzoeker niet verhindert om te huwen en een gezin te stichten. In casu kon het door verzoeker geplande huwelijk met een Belgische onderdaan niet doorgaan, omdat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Roeselare – na negatief advies van het parket – van oordeel was dat het huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder geeft uitdrukkelijk aan dat indien verzoeker in het kader van het beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand alsnog in België in het huwelijk mag treden hij hiervoor een visumaanvraag kan indien bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Daarenboven blijkt evenmin dat verzoeker redelijkerwijze zijn huwelijksplannen niet kan realiseren in zijn land van herkomst (cf. EHRM, 12 juli 1976, X./Duitsland). Aldus blijkt prima facie geen miskenning van artikel 12 van het EVRM.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

I. CORNELIS